

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. M. Ch.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. KUZZL-84545/2020,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost výroku o uložení pokuty, nezákonnost kvůli nekonání ústního jednání a nesprávné hodnocení výstupu z rychloměru. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobce uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce v květnu roku 2020 při své jízdě obcí Míškovice překročil nejvyšší povolenou rychlost o 18 km/h. Překročení rychlosti zaznamenala policejní hlídka pomocí laserového rychloměru LaserCam4.
3. Městský úřad Holešov („městský úřad“) zahájil řízení doručením příkazu žalobci. Ten proti němu včas podal odpor. Městský úřad následně žalobce informoval o možnosti seznámit se s podklady vydání rozhodnutí. Ty tvořily primárně dokumenty od policie, včetně výstupu z rychloměru zachycujícího překročení rychlosti žalobcem. Žalobce na to reagoval žádostí o nařízení ústního jednání. Chtěl se vyjádřit k prováděným důkazům. Svou vinu z přestupku odmítl. Odkázal na čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“) garantující veřejnost jednání. Žalobce navrhl provést účastnický výslech, aby se mohl doznat ke spáchání přestupku a projevit lítost. Městský úřad zamítl návrh žalobce. Konstatoval, že nařízení ústního jednání není třeba ke zjištění skutkového stavu ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce se proti usnesení neúspěšně odvolal.
4. Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2020, č. j. HOL-31011/2020/DS/Kon („rozhodnutí městského úřadu“), městský úřad uznal žalobce vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Uložil žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Výši sankce městský úřad zdůvodnil zejména tím, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 18 km/h, což je hodnota nacházející na horní hranici zákonného rozmezí pro daný přestupek. Přihlédl také k tomu, že žalobce se v minulosti opakovaně dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti. Zároveň ale městský úřad konstatoval, že poslední záznam o přestupku v evidenční kartě řidiče má žalobce v roce 2018, proto k těmto záznamům nepřihlédl jako k přítěžující okolnosti.
5. Proti rozhodnutí městského úřadu žalobce podal odvolání. Žalovaný jej rozhodnutím ze dne 18. 1. 2020, č. j. KUZL-84545/2020 („rozhodnutí žalovaného“), částečně změnil výrok o správním trestu, do kterého doplnil odkaz na § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky. Ve zbytku žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

III. Obsah žaloby

6. Žalobce nejprve namítá nezákonnost výroku o pokutě. Tu správní orgány vyměřily v maximální možné výši. Při jejím určení však postupovaly nezákonně. Městský úřad porušil zásadu dvojího přičítání, pokud v rámci úvahy o povaze a závažnosti přestupku zohlednil skutečnost, že došlo k poškození zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tento aspekt je ale každému přestupku dané skutkové podstaty společný a obsahuje ho již dané sankční rozmezí. Kromě toho městský úřad neoprávněně přihlédl k hodnotě naměřené rychlosti. Tu však vzal v potaz již při podřazení přestupku pod danou skutkovou podstatu. Nelze k ní proto přihlížet opakovaně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47). Městský úřad také nevzal v potaz, že nedošlo k žádnému škodlivému následku přestupku a nesprávně zvážil druh a míru zavinění. Konstatoval, že zavinění je v plné míře na straně žalobce. Daný přestupek ale jinak spáchat nelze. Městský úřad měl přihlédnout k tomu, že šlo o

nevědomou nedbalost. Rozhodnutí správních orgánů jsou nesrozumitelná v tom, zda při určení výše pokuty přihlédly k předchozím přestupkům žalobce.

7. V druhém žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný neprávem nevyhověl jeho žádosti o nařízení veřejného ústního jednání. Žalobce v návrhu na ústní jednání uvedl, že má zájem se osobně účastnit dokazování, chce veřejné jednání a chce se doznat a projevit lítost. S odkazem na komentářovou literaturu žalobce tvrdí, že konání ústního jednání by mělo být pravidlem. Naopak k zamítnutí návrhu by správní orgány měly přistupovat v případech, ve kterých je zřejmé, že se jedná o zjevnou obstrukci. To ale nebyl případ žalobce. Z čl. 6 odst. 1 Úmluvy žalobci plyne nárok na konání veřejného jednání. Městský úřad proto měl jeho návrhu vyhovět..
8. Poslední námitka se týká hodnocení výstupu z rychloměru. Ten je podle žalobce nestandardní - rychloměr byl umístěn křivě, v přímém výhledu mezi rychloměrem a měřeným vozidlem se nacházely překážky. Zároveň došlo k zaměření jiné části vozidla, než správní orgán tvrdil. Záměrný kříž totiž neležel na kapotě vozidla, ale na difuzoru předního nárazníku. Tuto oblast však nelze zaměřovat, protože se nejedná o část vnějšího povrchu vozidla, ale „díru“ v nárazníku. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 1 As 476/2018-32, ze kterého podle něj plyne, že zaměření nevhodné části vozidla může mít vliv na správnost měření. Správní orgány ve svých rozhodnutích nesprávně uvádějí, že zaměřena byla kapota vozidla. Nesprávně tak interpretovaly důkazy a své právní závěry založily na skutečnostech, které nemají oporu ve správním spisu. Žalobce to nemohl v řízení namítat, protože se nekonalo ústní jednání.

IV. Vyjádření žalovaného

9. K námitce týkající se pokuty žalovaný nejprve uvedl, že na námitky žalobce nemohl reagovat ve správním řízení, protože podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil. Přezkoumával proto pouze soulad rozhodnutí městského úřadu s právními předpisy.
10. K uložení pokuty ve výši 2.500 Kč vedlo několik přitěžujících okolností. Námitka porušení zásady dvojího přičítání není důvodná. Z judikatury plyne, že správní orgány mohou zohlednit míru překročení rychlosti, protože vyšší rychlost zvyšuje společenskou nebezpečnost jednání. To, že žalobce nezpůsobil dopravní nehodu, nehraje roli. Dopustil se ohrožujícího přestupku. Stejně tak není polehčující okolností zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Naopak, pokud by žalobce jednal úmyslně nebo ve vědomé nedbalosti, jednalo by se o přitěžující okolnost. Tou je i deliktní minulost pachatele. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2020, č. j. 9 As 224/2020-47 aproboval, že zápisy v evidenční kartě řidiče poskytují ucelený přehled o jeho sklonech k porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích a dávají vodítko pro to, zda dosud uložené sankce splnily svůj účel. Odůvodnění rozhodnutí městského úřadu a žalovaného není nesrozumitelné. Obě rozhodnutí tvoří jeden celek. Rozhodnutí žalovaného pouze rozvíjí, upřesňuje a doplňuje rozhodnutí městského úřadu.
11. Nařízení ústního jednání nebylo potřeba. Právo na jeho nařízení není automatické. Záleží na úvaze správního orgánu. Žalobce tvrdil, že se chtěl doznat a projevit lítost. V žádosti o nařízení jednání však zároveň popřel svou vinu z přestupku. Veškeré listinné důkazy o spáchání přestupku byly součástí spisu. Žalobce měl možnost se s nimi seznámit. Nic mu

nebránilo vyjádřit se k nim písemně. Správní řízení je neveřejné. Požadavek na jeho veřejnost plynoucí z článku 6 odst. 1 Úmluvy dopadá primárně na soudní řízení.

12. Pokud jde o správnost měření, žalobce nezpochybnil, že se měřicí kříž nachází na jeho vozidle. Zpochybňuje-li výsledek změření rychlosti, důkazní břemeno se přenáší na něj. Pokud by skutečně došlo k chybě při měření rychlosti, nevedlo by to k nepřesnému výsledku, ale k tomu, že k změření rychlosti by vůbec nedošlo. Námitky žalobce jsou pouze spekulativní.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání. Obě strany s tím souhlasily.
14. Žaloba *není důvodná*.

Výše pokuty

15. Žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 18 km/h. Za tento přestupek lze podle zákona o silničním provozu uložit pokutu ve výši 1.500 až 2.500 Kč [§ 125c odst. 5 písm. g)]. Žalobce tak dostal nejvyšší možnou pokutu.
16. Krajský soud nesouhlasí, že by správní orgány porušily zásadu dvojího přičítání. Tato zásada spočívá v tom, že „k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52). Z této zásady však neplyne, že by správní orgány nemohly při určení výše pokuty přihlídnout k míře překročení nejvyšší povolené rychlosti.
17. Žalobce se dopustil přestupku, u kterého je znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h [§ 125c odst. 1 písm. f), bod 4]. Následné hodnocení míry překročení rychlosti při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání. Jde pouze o hodnocení míry porušení chráněného zájmu. Hodnota 18 km/h, o kterou žalobce povolenou rychlost překročil, je při horní hranici škály překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 1-19 km/h. Míra porušení chráněného zájmu je tak vyšší, než kdyby rychlost překročil např. k 5 nebo 10 km/h. Městský úřad proto mohl k této okolnosti přihlížet jako k přitěžující okolnosti a přizpůsobit tomu výši sankce (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019-43, bod 11).
18. Při ukládání pokuty pak správní orgány mohly přihlídnout také k tomu, že žalobce se přestupku dopustil opakovaně. Jedná se o přitěžující okolnost [viz § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Zohlednit však bylo možné pouze přestupek z roku 2018, nikoliv starší přestupky z období let 2007 až 2015. Z judikatury totiž plyne, že správní orgány obecně mají právo přihlížet k dříve spáchaným přestupkům, zároveň ale je nutné přiměřeně aplikovat institut zahlazení odsouzení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017-35, bod 19). Soudy pak většinou zohlednění přestupků spáchaných do tří let zpětně (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2020, č. j. 22 A 8/2017-45; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2020, č. j. 32 A 6/2018-131; či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2018, č. j. 17 A 16/2017-32).

19. Judikatura na druhou stranu připouští zohlednění zahlazených odsouzení při hodnocení osoby pachatele a možnosti jeho nápravy, tedy jako kritéria pro určení výše trestu. Krajský soud však již ve svém rozsudku ze dne 9. 3. 2022, č. j. 41 A 88/2020-92 vysvětlil, proč tento názor, vycházející z judikatury 70. let minulého století již nepovažuje za udržitelný (viz zejm. bod 34 citovaného rozsudku). Podle krajského soudu proto nelze na základě „zahlazených“ odsouzení žalobce hodnotit jeho „sklony“ k porušování právních předpisů, jak to činí žalovaný. V tomto ohledu je proto odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů nesprávné. To však neznamená, že by byl nezákonný výrok o uložení sankce. Míra překročení rychlosti v kombinaci s tím, že žalobce spáchal tento přestupek opakovaně, podle krajského soudu dostatečně odůvodňují uložení pokutu v její horní hranici.
20. Žalobce nemá pravdu v tom, že by městský úřad nesprávně zohlednil jako přítěžující okolnost význam zákonem chráněného zájmu spočívajícího v ochraně života a zdraví při provozu na pozemních komunikacích, který měl žalobce spácháním přestupku ohrozit. Městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatoval, že spáchaný přestupek poškozuje zájem společnosti na ochraně bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Z toho však ve vztahu k výši sankce nedovodil žádné skutečnosti ve prospěch či neprospěch žalobce.
21. Nedůvodné jsou taky námitky, že správní orgány nepřihlédly ke skutečnosti, že žalobce spáchal přestupek ve formě nedbalosti nevědomé, nebo že nedošlo k nehodě. K naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku obecně postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). U přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákon o silničním provozu neuvádí, že by vyžadoval k naplnění subjektivní stránky úmyslné zavinění nebo nedbalost vědomou, což znamená, že i v tomto případě postačí zavinění z nedbalosti nevědomé. Spáchání přestupku v jeho zákonem předpokládané formě proto není polehčující okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019 - 43).
22. To platí i ve vztahu k tomu, že jednání žalobce nemělo žádný škodlivý následek. Jak správně namítá žalovaný, překročení povolené rychlosti je ohrožovacím přestupkem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018 - 32, uvedl: „Jestliže k naplnění skutkové podstaty ohrožovacího přestupku postačí právě hrozba následků, je přestupek dokonán jednáním, které ohrožuje bezpečnost silničního provozu, aniž by bylo požadováno, aby došlo k poruchovému následku, tedy typicky k dopravní nehodě se škodami na zdraví či majetku. To, že k takovému následku nedošlo, nelze proto v rámci ukládání správní sankce u ohrožovacích deliktů zohlednit ve prospěch pachatele.“ Z toho vyplývá, že správní orgány nepochybily, pokud nepřihlédly ke skutečnosti, že se přestupek v projednávaném případě obešel bez následků, jako ke skutečnosti polehčující.

Nenařízení ústního jednání

23. Žalobce namítl, že správní orgány by zásadně měly vyhovět žádosti účastníka o nařízení ústního jednání, s výjimkou případů, ve kterých tato žádost zjevně představuje zneužití práva. Tato námitka však není důvodná.
24. Nařízení ústního jednání je v souladu s § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky na požádání obviněného nutné pouze tehdy, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, případně i bez žádosti, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. V případě žalobce však nenastala žádná z těchto situací. Žalobce v té souvislosti namítá, že na ústním jednání měl v úmyslu vypovídat, případně vyjádřit lítost nad spácháním přestupku. Toto tvrzení však krajský soud považuje za účelové. Pokud by se žalobce skutečně chtěl v rámci řízení vyjádřit, nic mu nebránilo, aby tak učinil písemně. Kromě toho má žalovaný pravdu, že žalobce si v žádosti o nařízení ústního jednání sám protiřečí, pokud na jednu stranu svůj návrh zdůvodňuje právě snahou doznat se k přestupku, ale zároveň o několik řádků výš odmítá svou vinu a tvrdí, že neví, že by se nějakého přestupku dopustil.
25. Ústní jednání dává žalobci zejména možnost vyjádřit se k prováděným důkazům. Žalobce však o tuto možnost nepřišel. Podkladem rozhodnutí městského úřadu byly pouze listinné důkazy. Ty lze jako důkaz provádět i mimo ústní jednání. Správní řád pouze vyžaduje, aby se o provedeném důkazu listinou učinil záznam do spisu (§ 53 odst. 6). Judikatura s ohledem na specifika dokazování listinou uznává dokonce možnost provést důkaz listinou pouhým založením do spisu. Podstatné je, aby účastník věděl o tom, že správní orgán spis o danou listinu doplnil, a aby měl možnost se s ní seznámit a vyjádřit se k ní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 297/2017-34, bod 20 a tam citovanou judikaturu).
26. Městský úřad přitom vyhověl žádosti žalobce o zaslání podkladů rozhodnutí do jeho datové schránky. Žalobce tedy měl možnost se s nimi řádně seznámit a vyjádřit se k nim, případně navrhnout další důkazy ve svůj prospěch. To neudělal. Naopak, v rámci celého řízení byl pasivní. Nezdůvodnil ani podané odvolání. Nekonáním ústního jednání tedy správní orgány žalobce nijak nezkrátily na jeho právech.
27. Pokud jde o veřejnost jednání, odkaz žalobce na čl. 6 odst. 1 Úmluvy je nepřipadný. Požadavek na konání veřejného jednání plynoucí z tohoto ustanovení Úmluvy stát nemusí realizovat přímo v přestupkovém řízení, k jeho naplnění může dojít až v soudním řízení. Úmluva jen vyžaduje veřejnost jednání alespoň před jednou soudní instancí (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Weber proti Švýcarsku*, 22. 5. 1990, č. 11034/84, § 39, či *Schlumpf proti Švýcarsku*, 8. 1. 2009, č. 29002/06, § 65). Ústní jednání před správním orgánem je jinak v zásadě neveřejné (§ 49 odst. 2 správního řádu). Žalobce přitom nevyužil ani možnost trvat na nařízení veřejného jednání před krajským soudem.

Vyhodnocení záznamu z rychloměru

28. Stěžejním důkazem toho, že žalobce při jízdě v obci překročil nejvyšší povolenou rychlost, je výstup z rychloměru. V případech přestupků spočívajících v překročení rychlosti se jedná o standardní důkazní prostředek, pomocí kterého správní orgány prokazují konkrétní rychlost vozidla v daném místě. Pokud ve správním řízení nevystanou pochybnosti o správnosti měření, nemají správní orgány povinnost vést tímto směrem

dokazování a blíže se touto otázkou zabývat. Nemusí tak např. prokazovat, že se měřilo v souladu s návodem k obsluze a že výsledná fotografie a záznam z rychloměru přesně zachycuje rychlost jednacího vozidla.

29. Pochybnosti, které by vyvolaly případnou potřebu dalšího dokazování, může do řízení vnést zejména žalobce. Ten ale byl v tomto případě zcela pasivní. Nevyjádřil se k podkladům pro rozhodnutí, které městský úřad vstřícně zaslal do datové schránky jeho zmocněnce. Nezdůvodnil ani podané odvolání. Správní orgány proto neměly žádný důvod pochybovat o správnosti výsledku měření rychlosti a věnovat se této otázce v odůvodnění svých rozhodnutí.
30. Teprve v žalobě se žalobce snaží výsledky měření zpochybnit tvrzením, že záměrný kříž se nachází na difuzoru předního nárazníku. To, že žalobce tyto námitky neuplatnil dřív, sice automaticky neznamená, že jsou nepřijatelné či účelové. Žalovaný má však pravdu, že v takovém případě se důkazní břemeno přenáší na žalobce, který zpochybňuje provedení důkaz (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Bylo tedy na žalobci, aby případně navrhl konkrétní důkaz k prokázání svého tvrzení, že umístění záměrného kříže rychloměru v místě difuzoru může ovlivnit spolehlivost výsledku měření. Žádný takový důkaz ale žalobce nenavrhne. Jeho tvrzení jsou tak skutečně pouhou spekulací.
31. Nepřípadný je i jeho odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 476/2018-32. V tomto případě dotýčný žalobce již ve správním řízení zpochybňoval výsledek měření a domáhal se provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru, což žalovaný neudělal. Krajský soud pak nedostatečně vypořádal tuto námitku. Z tohoto rozsudku však rozhodně neplyne, jak tvrdí žalobce, že zaměření nevhodné části vozidla může výsledek měření zkreslit. Plyne z něj pouze to, že pokud přestupce zpochybňuje výsledek měření rychloměru ve správním řízení a navrhuje k tomu důkazy, správní orgány jeho návrhy nemůžou ignorovat a tyto důkazy mají buď provést anebo vysvětlit, proč jsou nadbytečné či irelevantní. Žalobce však žádné důkazní návrhy ve správním řízení nevznášel a nečiní tak ani v rámci své žaloby.
32. Jediné pochybení, které lze v tomto směru vidět, je nepřesné tvrzení městského úřadu, že záměrný kříž rychloměru se nachází na kapotě vozidla. Žalobce má pravdu, že tomu tak není. Kříž se nachází na přední masce auta. Tento dílčí nedostatek však nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Podstatné je, že správní orgány založily své skutkové závěry na důkazním prostředku, o jehož spolehlivosti nejsou žádné pochybnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto*

rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 27. dubna 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce